

ZAMYŠLENÍ K PRVNÍMU ČTENÍ

Ve druhé kapitole knihy Genesis vysvětluje starozákonní teolog pomocí příběhu skutečnost Božího díla stvoření. Bůh tvoří člověka (adam znamená hebrejsky člověk) a dává mu úkol střežit zahradu. Ve třetí kapitole pojednává o zkoušce, ve které člověk selhává. Z obou kapitol čteme jen vybranou část. **(Pramen: vira.cz)**

Hospodin Bůh uhnětl člověka z prachu hlíny a vdechl do jeho nozder dech života, a tak se stal člověk živou bytostí. Potom Hospodin Bůh vysázel zahradu v Edenu na východě a usadil tam člověka, kterého uhnětl. Hospodin Bůh dal z půdy vyrůst rozmanitým stromům, líbezným na pohled, jejichž ovoce je chutné k jídlu, i stromu života uprostřed zahrady a stromu poznání dobra a zla. Had byl nejlstivější ze všech polních zvířat, která Hospodin Bůh udělal. Právil ženě: „Řekl skutečně Bůh: Nejezte ze žádného stromu v zahradě?“ Žena odpověděla hadovi: „Smíme jíst ovoce každého stromu v zahradě, jen ovoce stromu, který je uprostřed zahrady – pravil Bůh – nesmíte jíst a ani se ho nedotýkejte, abyste nezemřeli.“ Had nato ženě: „Ne, nezemřete. Naopak, Bůh ví, že kdybyste z něho jedli, otevřou se vaše oči a budete jako Bůh poznávat dobro i zlo.“ Žena viděla, že ovoce stromu je chutné k jídlu, vábné na pohled, lákavé pro poznání moudrosti, a proto si z něho utrhla a jedla, a dala též svému muži; byl s ní a jedl. Tu se jim oběma otevřely oči a zpozorovali, že jsou naří. Sešili tedy fíkové listy a udělali si zástěry. **(Gn 2,7-9; 3,1-7)**

EVANGELIUM

Ježíš byl vyveden od Ducha na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. Když se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nakonec vyhladověl. Tu přistoupil pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby.“ On však odpověděl: „Je psáno: ‘Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst.’“ Potom ho ďábel vzal s sebou do Svatého města, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů. Je přece psáno: ‘Svým andělům dá o tobě příkaz, takže tě ponесou na rukou, abys nenarazil nohou o kámen.’“ Ježíš mu odpověděl: „Taky je psáno: ‘Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.’“ Zase ho vzal ďábel s sebou na velmi vysokou horu, ukázal mu všechna království světa i jejich slávu a řekl mu: „To všechno ti dám, jestliže padneš a budeš se mi klanět.“ Tu mu Ježíš řekl: „Odejdi, satane! Neboť je psáno: ‘Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit.’“ Potom ho ďábel nechal – i přistoupili andělé a sloužili mu. **(Mt 4,1-11)**

Ježíš je pokoušen? To se zdá jako zcela nemyslitelné. Vždyť je Bůh! Ale Kristus je pokoušen jako člověk. První pokušení útočí na nedostatek, druhé na pýchu a lidskou sebejistotu. Poslední je pravou zkouškou věrnosti Bohu. Je to pokušení moci za cenu zřeknutí se Boha. Zajímavé je, jak se Pán brání. Vždy totiž odmítne dialog se zlem a cituje slovo Boží. **(Pramen: vira.cz)**

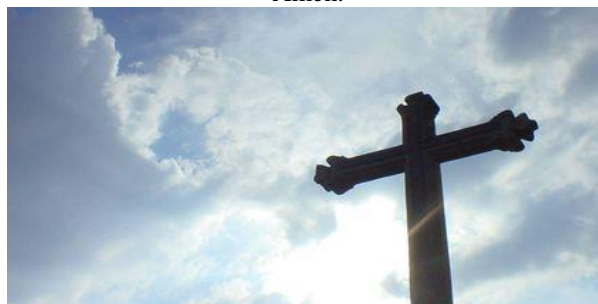
MODLITBA

Bože, netěší mne, když v nouzi a soužení poznávám svou slabost.

Pokud tím ale potřebuji projít, abych něco pochopil, pak s Tvou pomocí obstojím.
Díky, že máš se mnou trpělivost.

Modlitba ve zkouškách a pokušeních

Svatý Michaeli, archanděli, braň nás v boji!
Proti zlobě a úkladům ďáblovým
budiž nám záštitou,
nechať Bůh přikáže jemu, pokorně prosíme!
Ty pak, kníže vojska nebeského,
Satana a jiné duchy zlé,
kteří ke zkáze duší světem obcházejí,
božskou mocí do pekla svrhni.
Amen.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst.
- Není správné domnívat se, že bychom měli žít tak, abychom nikdy nepotřebovali odpuštění. Je zapotřebí přijmout vlastní křehkost, avšak vytrvat na cestě, nekapitulovat, ale postupovat kupředu a neustále se obracet ve svátosti smíření k novému začátku, a tak růst pro Pána a dozrávat ve společenství s ním!

(Benedikt XVI)

VÁCLAV č. 10. (2017)

5.3.2017

1. NEDĚLE POSTNÍ

Týdeník
ŘÍMSKOKATOLICKÉ
FARNOSTI
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovsice.cz

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE	Út – v 16.30 v kapli na faře
	St – v 16.30 v kapli na faře
	Čt – v 7.30 v kapli na faře
	Pá – v 16.30 v kostele
	Ne – v 9.00
SULEJOVICE	Ne – v 10.30
MILEŠOV	Pá – v 9.00 (zámecká kaple)
VELEMÍN	So – v 10.00
LUKAVEC	Út 7.3.2017 v 15.00

+ Út – modlitební skupina v 15.30 na faře

+ Pátek v postní době – v 16.30 křížová cesta,
po ní Mše sv.

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 5.3. 2017 v 9.00 za ř rodiče Kartákovy
Sulejovice v 10.30 za ř paní Beránkovou
St 8.3.2017 za ř rodiče
Pá 10.3.2017 za ř Moniku Hockovou – 2. výročí úmrtí
Ne 12.3.2017 v 9.00
Sulejovice v 10.30

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

234. Kdy je člověk povinen vyzpovídat se za svých smrtelných hříchů? Jak často by měl přistupovat ke svátosti smíření?

Když člověk dosáhne věku, ve kterém je schopen rozlišovat, je povinen vyznávat své smrtelné hřichy. Církev naléhavě nabádá věřící, aby tak učinili alespoň jednou do roka. V každém případě má člověk přistupovat ke svátosti smíření před svatým přijímáním, pokud si je vědom závažného hřichu.

Hovoří-li církev o „věku schopném rozlišování“, má tím na mysli věk, ve kterém člověk dokáže užívat svého rozumu natolik, že umí bezpečně rozlišovat dobro od zla.

8. března – připomínka sv. Jana z Boha

VE SLUŽBĚ DRUHÝM VYDAL SVŮJ ŽIVOT

Narodil se roku 1495 v Montemor-o-Novo, v Portugalsku. Jeho otec byl chudý řemeslník Ondřej Ciudad, matka Terezie ho vedla ke zbožnosti. V osmi letech se u nich zastavil a přenocoval nějaký španělský poutník, který měl poutavě vyprávět o svých cestách a líčil krásy Madridu, až z toho Jan byl jak očarovaný. Utekl proto za poutníkem do světa, který byl ve skutečnosti poněkud tvrdší. Když ho poutník opustil, ujal se ho v Oropese, ve Španělsku, jeden správce hraběcího majetku, nejen jej využil za pasáčka, ale staral se i o jeho vzdělání a všechny potřeby.

Janova matka byla ze ztráty syna velmi nešťastná, onemocněla a brzy zemřela. Otec pak odešel do františkánského kláštera v Lisaboně a také tam poměrně brzy zemřel.

Dobrodinec Jana později zaměstnával jako pastýře dobytka i dělníka na poli. Nakonec mu nabídl svou dceru za ženu, ale Jan odmítl a raději vstoupil do armády. Štěstí mu tam ale nepřálo, tak se znovu vrátil do Oropese, kde pracoval snad až do 37 let. Pak se znovu přihlásil do vojska císaře Karla V., aby bojoval proti Turkům v Uhrách. V té době odmítal náboženství. Po rozpuštění oddílu se vracel na Pyrenejský poloostrov a dozvěděl se o otci. To mělo vliv, že znovu vážně uvažoval o náboženství. Začal pracovat jako pomocný dělník při budování pevnosti Ceuty. Po našetření nějakých peněz začal obchodovat s knihami, zprvu jako potulný prodáváč a pak se stal knihkupcem v Granadě.

Od 40ti let by rád začal něco dělat pro šíření víry, ale neměl žádný životní plán. Až po dalších dvou až třech letech, kdy vyslechl kázání Jana z Avily, prožil hlubokou vnitřní

proměnu. První reakcí byly veřejné projevy jeho neobyčejně velké lítosti nad svými hřichy. Viděl je jako strašné zlo a silně toužil po Božím milosrdenství. Pro záchvat kajícího ho zavřeli jako pomateného mezi psychicky narušené. Tam poznal velmi tvrdé podmínky tzv. nemocničního zařízení, ale také ho tam navštívil Jan z Avily a usměrnil jeho touhu po pokání radou, aby své tělesné i duševní síly dal do služeb těch, kteří velmi potřebují pomoci. Jan jej poslechl a nabyl vnitřního míru potřebného ke službě chudým nemocným.

Zubožené nemocné začal shromažďovat v domě, který získal od jednoho šlechtice za pomoci arcibiskupa a v němž upravil 47 lůžek. S láskou pečoval o své nemocné, ošetřoval je, sháněl jim léky a vedl je k trpělivosti i k Bohu. Žil jen pro Boha a potřeby bližních. Pro své pacienty chodíval žebrať s pytle, košíkem či hrncem a s prosbou: "Čiňte dobro pro Boha!" Od mnohých snášel i posměch. Chodíval také na dřevo.

V roce 1547 se mu v Granadě podařilo vybudovat větší nemocnici s léčebnou péčí, která byla průkopnickým dílem. Pozvolna se od předchozího roku utvářelo i společenství, které mělo žít a pracovat podle Janových ideálů a později se z něj stal řád milosrdných bratrů. Jan měl od arcibiskupa oděv, který byl znakem zasvěcené osoby a jméno Jan z Boha. V roce 1548 svou činnost Jan rozšířil založením další nemocnice v Toledu.

V následujícím roce, za požáru cizí nemocnice, kdy se do ní již nikdo nechtěl odvážit vkročit, pilně sám vynášel nemocné a zachraňoval i nějaké potřebné materiály. Šlo-li o zachraňování nemocných, nedělal nikdy rozdíly. Jeho pomoc pocítily i opuštěné děti, studenti bez prostředků, dělníci bez práce, ženy vystavené vydírání a mravní zkáze.

Ve službě druhým vydal svůj život. Při záplavách se vrhl do studených vln, aby zachránil tonoucího. Následkem toho onemocněl a pak kleče s křížem přitisknutým na prsou a se slovy: "Ježiši, do Tvých rukou poručím svoji duši," skončil. Bylo mu 55 let.

Po jeho smrti velmi vzrostl počet jeho duchovních synů nejen ve Španělsku a papež Pius V. je potvrdil r. 1571 jako kongregaci, a Sixtus V., v roce 1586 jako řeholní společnost s pravidly řehole podle sv. Augustina. Jan z Boha, zasluhující si zařazení mezi velké sociální světce, byl svatořečen v roce 1690 Alexandrem VIII. a r. 1930 Piem XI. prohlášen za patrona všech nemocnic, tedy nemocných a nemocničního personálu.

7. března – připomínka sv. Perpetuy a Felicity, mučednic

9. března – připomínka sv. Františky Římské

10. března – připomínka sv. Jana Oglivie, kněze a mučedníka

12. března – 2. neděle postní

PŮST - LÉK PRO TĚLO I DUŠI

(Anselm Grun)

Sv. Jan Klimak, opat ze VII století, připisuje postu tyto účinky: „Půst staví hráze proudu řeči, konejší neklid, chrání poslušnost, klidní spánek, uzdravuje tělo a upokojuje duši.“

Nepokoj vzniká z nemírnosti, z nadvlády vášní a pudů. Půst člověka ukázněje, osvobozuje ho od vlády vášní a obdařuje ho vnitřním mírem. Tento mír není jen čistě něco duchového. Je to mír těla. Tělo dochází pokoje jednak tím, že není zatěžováno nadměrným trávením, jednak tím, že jsou jeho pudy drženy na uzdě. U církevních otců se tak průběžně setkáváme s chápáním postu, které předpokládá jednotu duše i těla. Nikdy jim nejde jen o zdraví těla ani jim nikdy nejde jen o uzdravení ducha, nýbrž vždy jim jde o celého člověka. Žije-li člověk správně, dbá-li správně hlasu svého těla i ducha, pak žije též zdravě. Půst proto není pro církevní otce nikdy jen nějakou čistě vnější kázní, dílem, kterým bychom se mohli Bohu vykazovat, nýbrž je cvičením, které slouží k dobru celého člověka. Tělesný půst musí být provázen postem ducha, nebo lépe řečeno: správně chápaný půst těla je vždy také postem ducha. Při něm totiž člověk nebojuje jen se svým tělem, nýbrž i se svými vášněmi a myšlenkami.

Duchovní správa Vám děkuje za vaše modlitby, finanční dary a za úklid kostela.

Sbírka z 19. února vynesla: 5. 174,- Kč a byla věnována na Svatopetrský heléf.

Sbírka z 26. února vynesla: 2. 312,- Kč.

Děkujeme.